

Nyfikenhetsskafferiet: Att göra onödor

Bidrag från Bengt Pleijel
Senast uppdaterad 2010-02-15

Hungriga fötter vandrar in i skafferiet

Om du vill lyssna till denna pärla klicka här!

Att göra onödorGå ut på vägar och stigar, sa hon.

Plocka rätt på skräpet ni ser, alla onödiga ting som slängts dit. Det som ligger där och ser fult och dumt ut.Efter en stund kom de tillbaka. Händerna var fulla med glasbitar, cigarettfimpar, kapsyler, vissna löv. Allt det här klistrades upp på små tavlor. Man gjorde ett underbart mönster av onödiga ting. Konstnären fick dem att upptäcka dolda konstnärsanlag ...

Hon kallade det för "att göra onödor". Men det viktigaste av allt i detta var att hon fick ge en lektion i vad evangelium är.Det finns stunder då man känner sig skräpig. Man möter människor som känner sig skräpiga, utbrända, förbrukade. Som en bortsläppta kapsyl, som ingen kan använda mer.Men Någon går förbi. Han stannar till. Böjer sig ned. Plockar upp mig "fattig, skräpig människa". Och säger: "Dig kan jag ha användning för." Och så sätter han sig ned, den Store Konstnären, och gör några underbara onödor ...En som kände sig både utbränd och förbrukad var Sara, Abrahams hustru. Sara var närmare 90 och Abraham närmare 100 år gammal.

De hade inga barn. Det var deras problem. Det finns många som har barn. Då har också de problem.

Abraham och Sara får en dag visit från himlen. De himmelska gästerna har ett budskap: Ni skall få en son. När Sara får höra detta, ler hon. Det här budskapet var lite väl starkt för henne. Att hon, en kyrktant på 90 år, skulle föda barn! Det gick hon inte på.

Om Herren talat om jungfrufödelse, hade hon nog kunnat begripa det. Men när han nu talar om gumfödelse, nej ...Nog förstår vi Saras leende. Vi skulle reagerat på samma sätt. Också vi kan tro på under när det gäller andra! Men mig. Nää ...

Men Herren säger: Är då något så underbart att Herren inte skulle förmå det? (1 Mos 18:14, 1917).

Ett år senare ligger underverket där och jollrar i sin barnvagn.Flera hundra år senare möter vi Jeremia.

Hans situation är fullständigt hopplös. Han låg fången i fängelsegården i Judas kungs hus (Jer 32:2). Runtomkring Jerusalem finns Nebukadnessars här.

Vad gör Jeremia då?

Han gör inte som vi skulle göra i en sådan situation. Vi skulle gnälla och gråta och tro att det inte fanns någon Gud. Vi skulle låta omständigheterna fixera oss och fylla oss med rädslor ...Jeremia ber. Och lägg märke till att hans bön har sin startpunkt i det budskap som Herren gav till Abraham och Sara. Jeremia förvandlar ett starkt trosord till bön: Inget är så underbart att du inte skulle förmå det (v 17). Inte längre "han". Inte längre "Herren". Utan nu säger Jeremia: Du.Jeremia gör precis som David gjorde när han bad den 23:e psalmen. När David kommer in i personligt mörker, i dödsskuggans dal, förvandlas alla Han till ett Du.Han låter mig vila ...

Han för mig ...

Han vederkvicker mig ...

Han leder mig ...

om jag än vandrar i dödsskuggans dal

fruktar jag intet ont, ty Du är med mig ...

Du bereder för mig ett bord ...

Du smörjer mitt huvud ...

Du låter min bägare flöda över.Jeremia har hittat detta personlig förhållande till Herren. Han hittar ett Du. Inget är så underbart att du inte skulle förmå det. Och i sin bön kommer han ihåg allt gott Herren redan har gjort. "...du gör nåd med tusenden ... du är stark

och mäktig i gärningar ... du gjorde tecken och under i Egyptens land ... du har gjort sådana intill denna dag ... du förde ditt folk ut ur Egyptens land ...du gav dem detta land ...(Jer 32:17ff).Men sedan hände något som stoppade upp Guds goda gärningar. Jeremia får i sin bön en gudomlig klarsyn. Han förstår varför det som skett har skett. De ville inte höra din röst och vandrade inte efter din lag.

Ingen lyssnade och ingen lydde.

Ingen brydde sig om det personliga förhållandet till Herren.

Men då kom andra makter in och regerade.

Allt rasade samman. Fiendehärrar skövlade. Soldater plundrade. Husen brändes. Och människorna låg där som krossade lerskärvor, bortkastade som trasiga redskap, vissnade som torra löv.Men där finns en kvar som lyssnar. En som ber. En som får höra Herrens röst ...

Det är Jeremia. Herren talar till fången i fängelsehålan: Se jag är Herren ... skulle något vara så underbart att jag inte förmådde göra det? (Jer 32:27).Jeremia som sökt Herren av hela sitt hjärta (Jer 29:13) får höra vad Herren har på sitt hjärta:Jag skall församla dem ... jag skall föra dem tillbaka ... de skall vara mitt folk och jag skall vara deras Gud ... Jag skall ge dem ett och samma hjärta ... Jag skall sluta med dem ett evigt förbund ... min fruktan skall jag ingjuta i deras hjärtan ... jag skall ha min fröjd i att göra dem gott.

(Jer 32:37-41)Kan du se hur allt det här är nedskrivet för vår skull? Abrahams och Saras och Jeremias svårigheter kan Gud använda för att tala rakt in i vår situation?"Är då något så underbart att Herren inte skulle förmå det?"

"Inget är så underbart att Du inte skulle förmå det."

"Skulle något vara så underbart att jag inte förmådde det?"

(1 Mos 18:14, Jer 32:17, Jer 32:27) Dra upp ögats rullgardin så får du se vad han just nu håller på med. Han, den Store Konstnären, går där på gator och vägar och plockar upp egendomliga föremål:

Bortslängda kapsyler = sådana som suttit som proppar i kyrkflaskan.

Utbrända cigarettfimpar = människor som slocknat i duktigheter.

Glasbitar = människor som en gång lyst men nu gått sönder.

Vissnade löv = människor som tror att de inte längre duger till något. Han samlar ihop dem. Får in dem i sin väv. De blir delar i hans konstverk. Han får det att lysa om dem. Och han gläder sig över dem. "Vad roligt det är att göra onödor", säger han.

Och i denna glädje instämmer Ger vandringarna ilskor, grubblor, tröstor och glädjor?

Kontakta då Bengt genom att klicka här. Reflektion: Låt dessa ord skölja igenom dig: Är då något så underbart

att Herren inte skulle förmå det?

(1 Mos 18:14) Inget är så underbart

att Du inte skulle förmå det.

(Jer 32:17) Skulle något vara så underbart

att jag inte förmådde det?

(Jer 32:27) Gud gör någonting av det som ingenting är. Den vacklige, impulsive Simon blir en Klippa. Vem kunde tro att den hårde Saulus kunde bli en varm Paulus? Kalla, döda stenar kan bli levande stenar i ett andligt husbygge (1 Petr 2:4-5, 10).

Fortsätt att ge exempel från Bibeln och från människor du möter idag. Bön: Allt detta hjälper mig att tro att Du kan göra något riktigt och fint också av mitt knepiga liv. Inget är så underbart att du inte skulle förmå det.